

звездитѣ станало първото облаче. Завалѣлъ дъждецъ и разхладилъ всичко. По-леко станало на звездичкитѣ. Която пъкъ не изтраяла — паднала долу въ морето. Тамъ станала на малка хубава русалка.

Слънцето слѣзло на другия край на земята и срещнало месеца да се разхожда безъ работа.

— Що стоишъ тукъ, бе брате? — завикало слънцето. Иди свѣтни на земята. Тамъ всичко потъмнѣ. Но добре гледай да не горишъ, а само да свѣтишъ, че изгорѣха отъ мене децата.

Добре, добре! — рекълъ месецътъ.

Запалилъ той синьото си фенерче и изкочилъ на небето. Звездичкитѣ го видѣли и се изплашили.

— Слънцето, слънцето! — завикали уплашени тѣ. — Пакъ излѣзе! Пакъ ще ни изгори! . . .

— По-тихо, немирници! — извикалъ месецътъ. — Нищо нѣма да ви направя. Слушайте! Отсега нататъкъ, щомъ ме видите, заловете се за ръце и тичайте следъ мене. При мене може да си играете, да се веселите. Азъ не горя, не пека като слънцето.

Така и станало. Оттогава се мѣнятъ денътъ и нощта. Слънцето си ходи само, а щомъ месецътъ се покаже на небето и звездичкитѣ тичатъ следъ него.

Превелъ М. Д. Николовъ.

